అల్లుళ్ళ కోరికలు

శ్రీ సింగరాజు లింగమూర్తి

గాది భానుని లేత కిరణాలు అప్పుడప్పుడే భూమిమీద పడుతున్నాయి. నూతనోత్సాహంతో తల్లులు పిల్లలకు తలంటుపోసి, కొత్తదుస్తులు కట్టబెడుతూ, పెద్దల్ని తొందరగా తెములుచ్చుకొని నలుగుకు రండని మందహాసంతో పిలుస్తున్నారు. అత్తగారింట్లకు బస్తీనుంచి వచ్చిన క్రొత్త అల్లుళ్లు కాఫీ తాగితలంటి పోసుకుంటామని గదిలోకి వచ్చి పిలచిన ప్రియురాండ్ర కొంగులు పట్టుకొని లాగుతున్నారు. "అబ్బ!... ఉండండి... ఎవరో వస్తున్నారు." అంటూ, నవవధూటులు తొరతొందరలతో పెరటిలోకి పోతున్నారు. "అయ్యో!..... ఇవేం నాగరికాలే... ...వేపప్రసాదం తినందే కాఫీ పుచ్చుకుంటారు లే?" అని ఆశ్చర్యంతో తల్లులు, నాయనమ్మలు చెక్కిట చేయి జేర్చుకుంటున్నారు. "పండక్కని మీ నాన్న నాకోసం ఏం తెచ్చారు?" అంటూ కొంతమంది ఘరానా అల్లుళ్లు తలంట్లకు ముందే విషయసేకరణకై భార్యలను ప్రశ్నిస్తున్నారు. ఇంటి యజమానులు ...ందంతో మామిడి తోరణాలు గుమ్మాలకు కడుతూ, అల్లుళ్లను సరిగా కనిపెట్టండని ఇంటిల్లిపాదినీ హెచ్చరిస్తున్నారు.

శ్యామల చిరునవ్వుతో, అర్ధనిద్రకుక్కతో, వయ్యారంగా గదిలోకి వచ్చి, 'ఇంకా సిగరెట్ తాగుతూ పడుకున్నారేం?... లేచి నలుగుకి రండి," అంది తియ్యని కంఠంతో.

"రాత్రి దొరసానిగారి దర్శనం కాలేదేం?" అంటూ రామారావు సాదరంగా చేతులు జాపాడు. శ్యామల మందహాసంతో వెళ్లి అతని ప్రక్కన కూర్చుని, "ఇల్లంతా సందడిగా ఉంటే గదిలోకి ఎలా రానూ?.. మా అక్కయ్యతో, చెల్లాయితో మాట్లాడుతూ పడుకుంటే అక్కడే నిద్దర పట్టింది... ఇస్... అబ్బ!... ఉండండి... ఎవరైనా గదిలోకి వస్తారు." నును సిగ్గు దొంతరలతో కొంచెం దూరంగా జరిగింది.

"మీ నాన్న పండక్కి ఏం తెచ్చాడేమిటి అల్లుళ్లకు?"

"ఇంకేం తెస్తారు......క్రొత్త బట్టలు పెద్దాపురంవి తెచ్చారు."

"నాస్సెన్సు...బట్టల కేంలే......అవి మామూలేగా. ఈ పండక్కి రిష్టువాచీ కొనిపెడతానన్నారుగా, నాకామధ్య వ్రాసిన ఉత్తరంలో?"

"నిజమే!...వ్రాశారనుకోండి...... డబ్బు పెగల్లేదట...అందుకని ఈసారి ఎప్పుడైనా కొంటామన్నారు."

రామారావు ఇహ నేం మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాడు. అతని మొహంలో వెనకటి ఉత్సాహం లేదు. శ్యామల భర్త మొహంలోని మార్పును కనిపెట్టకపోలేదు. సానునయంకోసం, అతని ఒళ్లో వాలి, తన చేతుల్ని అతని మెడకు చుట్టేసి, అతని మొహం తనవైపుకు వంచుకో ప్రయత్నించింది. రామం ధుమధుమలాడుతూ, ఆమె చేతుల్ని విదలించుకున్నాడు. శ్యామల చిన్నబోయిన మొహంతో అవ్యక్తంగా అతనివంక చూచింది. "శ్యామా!...అల్లుడిగారిని తొందరగా రమ్మనమ్మా!" అంటూ మధ్యహాలులోంచి తల్లి పిలిచింది. "ఇహ లేచి రండి." అంటూ చిరునవ్వుతో, శ్యామల గదిలోంచి బైటికి వెళ్లింది. ఆ చిరునవ్వులో వెన్నెల విరియలేదు. అమృతం వర్షించలేదు. కేవలం తెచ్చిపెట్టుకున్న చిరునవ్వు అని రామారావు గుర్తించకపోలేదు.

భార్య దగ్గర వెలితిగా మాట్లాడానా అని రామం ప్రశ్నించుకున్నాడు. ఇందులో వెలితి ఏముందీ?...తనకు రిష్టువాచీ కొనుక్కునే శక్తి లేక, కొనిపెట్టమని మామగారిని దేబిరించలేదే...ఆయనే స్వయంగా కొనిపెడతానన్నాడుగా; అందుకోసం రిష్టువాచీ తెచ్చారా అని అడిగాను. తప్పేముంది? అని సమర్థించుకున్నాడు. శ్యామల తేలేదన్నంతమాత్రాన

రావాలి? మామగారు తనకు రిష్టువాచీ కొంటానని ఉత్తరంలో వ్రాయకపోతే కోపం వచ్చేది కాదేమో! ఆయన అలా వ్రాయడంమూలానే తను మిత్రుల కందరికీ గొప్పగా చెప్పుకున్నాడు. రేపు రిష్టువాచీ ఏదని ఆ మిత్రులంతా అడిగితే తనేమని సమాధానం చెప్పాలి? నలుగురిలో నగుబాట్ల పని అవుతుందే, అనే అభిమానంవల్లనే తనకు కోపం వచ్చింది. ఆ కోపంవల్లనే, ఆ అభిమానంవల్లనే తనను పెనవేసిన శ్యామల సుమకోమల హస్తాలను విదిలించికొట్టాడు. పాపం!... శ్యామల ఎంత నొచ్చుకుందో? ఛీ...ఛీ.... ఇందులో తన తప్పు రవ్వంతైనా లేదు. తను ఇంటి అల్లుడు. అందులో పెద్దల్లుడికంటే, తను ప్రతిదానిలోనూ గొప్పే. గట్టిగా రిష్టువాచీ కావాలని బెట్టుచేస్తే, మామగారు ఒణుక్కుంటూ కొనిస్తాడు. పోనీ రిష్టువాచే తనే కొనుక్కుని, మామగారు కొనిపెట్టారని అందరితో చెప్పకుందామంటే, తండ్రి డబ్బివ్వడు. ఇప్పుడు రిష్టువాచీ లేందే జరగదా అంటాడు. రిష్టువాచీ లేకపోవడం తనకు ఇబ్బందిగానే ఉంది. టైం తెలియకపోవడంవల్ల కాలేజీకి వెళ్లడం ఆలస్యమాతున్నది. ఏమైనాసరే మామగారిచేత రిష్టువాచి కొనిపించుకోవాల్సిందే" అనే ఆలోచనలతో మంచంమీద కూర్చుని, రామారావు సిగరెట్ కాలుస్తున్నాడు.

ఇంతలో పదేళ్ల మరదలుపిల్ల గదిలోకి వచ్చి, "అక్క రమ్మంటున్నది బావా, స్నానానికి" అంది. రామం సిగరెట్ పొగ గుప్పున వదులుతూ, "తలంటి పోసుకోనని చెప్పు" అన్నాడు ముక్తసరిగా. మరదలు గిరుక్కున తిరిగి వెళ్లిపోయింది.

రామం తిరిగి ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఇంట్లో కూర్చుంటే బలవంతం చేస్తారని ఊళ్లోకి వెడదామనుకున్నాడు. వెంటనే లేచి చొక్కా వేసుకున్నాడు. ఇంతలో శ్యామల గదిలోకి ప్రవేశించింది. రామం మౌనంగా కాళ్లకి చెప్పులు వేసుకున్నాడు. అతనికి కోపం వచ్చినట్లు శ్యామల బాగానే తెలుసుకుంది. అవడానికి ఆమె పల్లెటూరిదే అయినా, విద్యాగంధంలేని అమాయిక కాదు. విజ్ఞానం, నాగరికత అలవరచుకున్న సుందరి. పట్నంలో పినతండ్రి గారింట్లో ఉండి నాలుగో ఫారంవరకూ చదువుకుంది. రామారావుకు తనంటే ప్రాణం అని తెలుసు. ఈ స్వల్ప విషయానికి కోపం తెచ్చుకుంటాడని ఆమె కలలో కూడా అనుకోలేదు.

శ్యామల అతణ్ణి ప్రసన్నం చేసుకుందకటానికని రెండు చేతలూ కవాటానికి ఇరు

ప్రక్కలా అడ్డం పెట్టి, "తలంటి పోసుకుంటానికి రమ్మంటుంటే దొరగా రెక్కడికండీ ప్రయాణం ?" అని కిలకిల నవ్వుతూ అడ్డంగా నిలుచుంది.

మరో కప్పుడైతే రామం పరవశుడై చిలిపిచేష్టలతో ఆమెను కౌగిట చేర్చుకునేవాడు. కాని ఇప్పుడు తను లొంగితే తేలిక అయిపోతాననే అభిమానంలో అటువంటి తొందరపాటు చెందలేదు. "నాకు తలంటీ వద్దు గిలంటీ వద్దు, దారిలో తే" అన్నాడు విసుగ్గా. ఇహ లాభం లేదని శ్యామలకు తెలుసు." "నన్ను నలుగురిలో అవమానించి, పండగపూట ఏడిపించదలచుకున్నారా ?" అని ప్రశ్నించింది సూటిగా అతని కళ్లల్లోకి చూస్తూ. అతడు ఆమెవంక చూడలేకపోయాడు. ఆమె ఇలాగ అంటుందని అనుకోలేదు. "నిన్ను నేనెందుకు అవమానిస్తా... రేపు నలుగురి స్నేహితుల్లో నాకే అవమానం," బింకంగా అన్నాడు.

శ్యామల ఒక నిమిషం ఆలోచించింది. "సరే... పండక్కి మీరు నాకేం తెచ్చారో చెప్పండి ?" అంటూ శ్యామల కొంటెగా నవ్వింది. మనస్ఫూర్తిగా శ్యామల అన్న మాట కాదది. దానితో అతను రాజీకి వస్తాడనుకుంది. ఈ ప్రశ్న అతనికి శతఘ్ని విసిరినట్టే అయింది. అతడు తిరిగి ఆలోచనలో పడ్డాడు. నిజమే తను భార్యకేమీ తేలేదు. తన స్నేహితులంతా, పెళ్లాలకు పండక్కి నగలూ, నాణాలూ, చీరలూ, టాయిలెట్ సామానూ కొనుక్కుపోయారు. తను కనీసం ఒక రిబ్బన్ అయినా తేలేదు. ఏమైనా కొండలికి తీసుకువెళ్లమని తన తండ్రికూడా చెప్పలేదు. తల్లిఉంటే చెప్పేదేమో? కాని, తల్లి చిన్నప్పుడే చాటిపోయింది. రామం తన తెలివితక్కువకు నొచ్చుకున్నాడు. కాని, ఎందుకూ కొరగాని అభిమానం పొడుచుకు వస్తున్నది. తనను భార్య ఇలా ప్రశ్నించడం సహించలేకపోయాడు. కాదు కాదు...... తనది నిజంగా శుద్ధ తప్పని మళ్లీ అనుకున్నాడు. ఏదో ఒక సమాధానం చెప్పాలి కదా అని, "పండక్కి అల్లుళ్లకీ, కూతుళ్లకీ వస్తువులూ, బట్టలూ ఇస్తుంటే, పైగా మేం తెచ్చే ఆచార మెక్కడిది?" అన్నాడు.

ఇంతలో, "ఏమిట్రా మీ సంఘర్షణ?.. ఇంకా నీవు తలంటి పోసుకోలేదుటోయ్?" అంటూ వీధిలోంచి లోపలికి వస్తున్న మామగారు అన్నాడు. "ఏమీ లేదు నాన్నా!.. తలంటికి రమ్మంటుంటే ఏమిటో మాటలు పెట్టుకు కూర్చున్నారు." అంది శ్యామల.

రామారావు భార్య సమాధానానికి తెల్లబోయాడు. మామగారితో జరిగిన సంగతంతా చెబుతుందేమో ననుకున్నాడు మొదట. శ్యామలలో ఇంత నేర్పరితనం ఇమిడిఉందా అనుకున్నాడు. ఇహ తప్పదనుకొని తలంటికి తయారై వెళ్లాడు.

* * *

దినకరుని ప్రచండ కిరణాలతో పుడమి వేడెక్కింది. దానికి సహపాఠిగా వెచ్చని గాలి వీస్తున్నది. పండుగ భోజనాల భక్తా

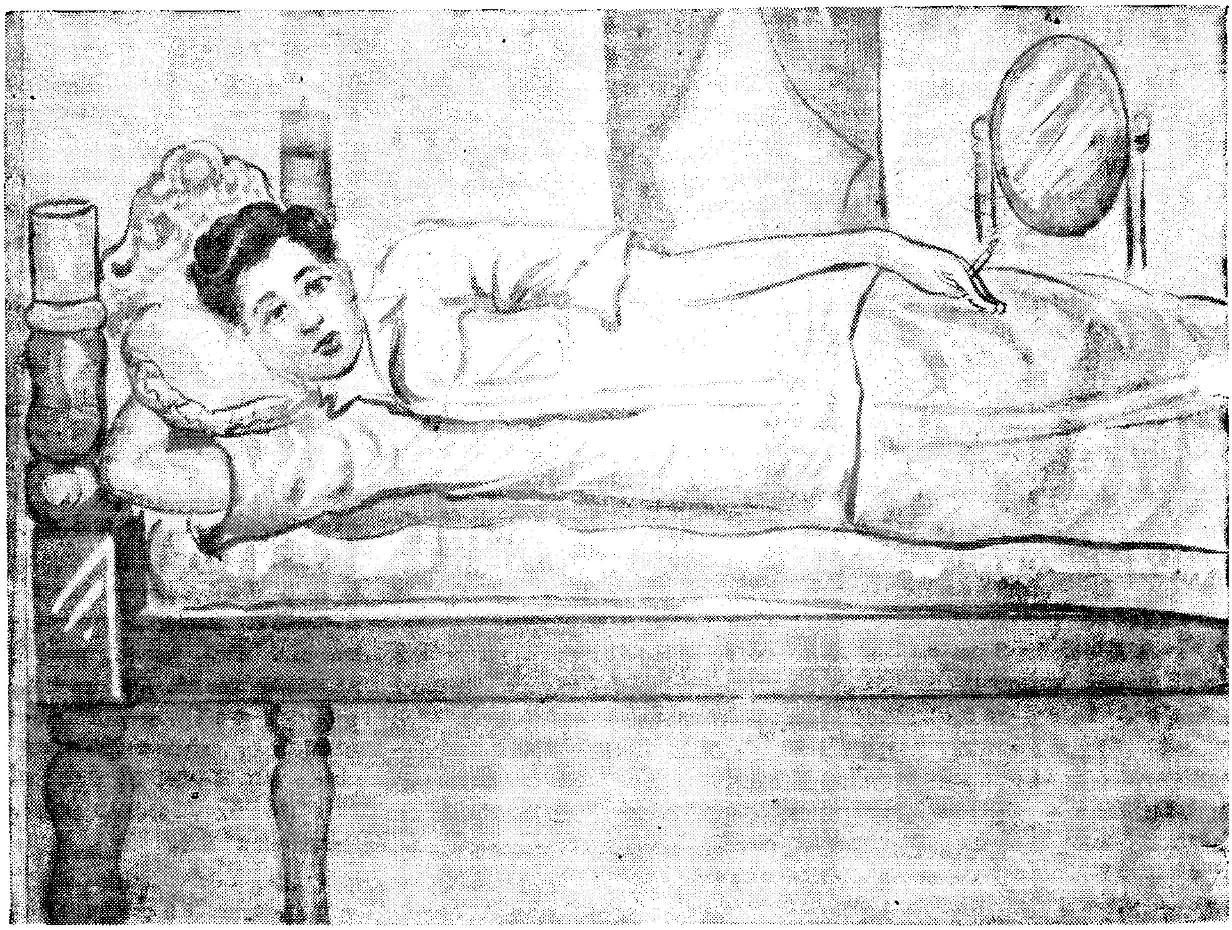

ఆయాసంతో అంతా విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నారు.

రామారావు భోజనాలముందరకూడా ముక్తసరిమాటలతోనే గడిపాడు. అతని ప్రవర్తనకి ఇంటిల్లిపాదీ కారణ మేమిటా అని ఆశ్చర్యపడ్డారు. ఎప్పుడు అత్తవారింటికి వచ్చినా చలాకీగా ఉంటుండేవాడు. మరదలితో సరాగాలాడేవాడు. పట్నం సంగతులూ, ప్రపంచంలోని వింతలూ బావమరదులకు ముచ్చటగా చెప్పేవాడు. ఉన్నన్నినాళ్ళూ, శ్యామలతో కేరింతలాడుతూ ఖులాసాకబుర్లతో గడిపేవాడు. కానీ ఈనాటి అతని ప్రవర్తన ఎవరికీ అర్థంకాలేదు. శ్యామలకు తెలియకుండా ఉంటుందా అని, ఆమె తల్లి, అక్కగారూ ప్రశ్నించారు. కాని, శ్యామల విషయం విశదపరచకుండా మాట తప్పించింది. "ఏమిటోయ్... అలా ఉన్నావు?" అని రామారావును మామగారూ, తోడల్లుడూ ప్రశ్నించకపోలేదు. "అబ్బే!... ఏంలేదండీ... ఇక్కడేం తోచడంలేదు" అని రామారావు లేని ఉత్సాహాన్ని ప్రదర్శించాడు.

భోజనానంతరం రామారావు గదిలో మంచంమీద సిగరెట్ తాగుతూ పడుకున్నాడు. ప్రొద్దుటి సంఘటనలే ఇంకా అతను నెమరువేస్తున్నాడు. శ్యామల బుద్ధిపూర్వకంగానే ఎదురుసవాలు చేసిందనుకున్నాడు. అయినా ఇందులో సవాలేముంది? తను కచ్చితంగానిలదీసి అడగడం, కోపంగా భీష్మించుకోవడమే శ్యామల తన నావిధంగా ప్రశ్నించడానికి అవకాశం కల్గించిందని కూడా అనుకున్నాడు.

తను ఇంటిలో జరిగినదంతా మరచిపోయి, ఎప్పటిలాగా ప్రవర్తిస్తే అందరి హృదయాలు ఆనందంగా, నిశ్చలంగా ఉంటాయని రామారావు నిశ్చయించుకున్నాడు. తను బి. ఏ. చదువుతూఉన్న విజ్ఞాని. ఒక పల్లెటూరి మోటురకం అల్లుడిలాగా తను ప్రవర్తిస్తే, నలుగురూ తనని హేళనగా చూస్తారనికూడా అతనికి తెలుసు. తను అల్లుడిబెట్టుతో అలిగి కూర్చుంటే, ఊళ్ళో నలుగురికీ తెలుస్తుంది. పాపం! శ్యామల నలుగురిలో తలెత్తలేక ఎంత నొచ్చుకుంటుందో? నిజంగా తానా విధంగానే ప్రవర్తిస్తే నలుగురిలో ఆమెకు నగుబాట్లపనే అవుతుంది. తన్మూలంగా ఆమెకు తీరని వ్యథ కలిగించినవాడవుతాననికూడా రామానికి స్ఫురించింది.

భోజనాలముందర, మామగారు, తోడల్లుని సంభాషణవల్ల, తోడల్లుని రాజకీయజ్ఞత, మామగారి విశాలవిజ్ఞానం రామానికి ఆశ్చర్యం కలిగించాయి. అతని అవిజ్ఞానాన్ని తేటతెల్లంచేశాయి. వారు సంభాషిస్తున్నంతసేపూ తను ఆ విషయంలో జోక్యం కలిగించుకోనే లేదు. కాలేజీ పుస్తకాలూ, కాలేజీ గొడవలే తనకి తెలుసు కానీ, రాజకీయాలు తనకేం తెలుసు? అంతర్జాతీయ పరిస్థితులూ, దేశంలోని ఆర్థిక మాంద్యపరిస్థితీ తనకేం తెలుసు? ఇవి తెలుసుకోవాలనే జిజ్ఞాస, శ్రద్ధ తనకెప్పుడూ కలగలేదేమని ప్రశ్నించుకున్నాడు రామం. తోడల్లుడు చదివింది మెట్రిక్కే అయినా, ఎంత విజ్ఞానం సముపార్జించుకున్నాడు? మామగారికి ఇంగ్లీషులో చెప్పుకోదగ్గ అనుభవం లేకపోయినా ఎంత విశాల విజ్ఞానం ఉంది? ప్రపంచరాజకీయాలను ఎంత చక్కగా చర్చిస్తాడు? పల్లెటూరిలో జీవించేవారు, హాయిగా నిశ్చింతగా ఉంటారని తాననుకునేవాడు. కాని, ఈనాడు, మామగారి, తోడల్లుని సంభాషణలవల్ల, పల్లెటూరివారి కష్టాలూ, అధికారులు వారిపై జరిపే దౌర్జన్యాలూ రామం తెలుసుకోగలిగాడు.

ఈయేడు మామగారు తాను పడిన కష్టాన్నీ, పంట ఫలితాన్నీ, వచ్చిన ఆదాయవ్యయాలనూ చెబుతూంటే రామానికి విసుగు కలిగించింది. ఇంటి అల్లుళ్ళతో ఇవన్నీ చెప్పుకోవడం ఆత్మగౌరవానికి భంగంకాదా అనుకున్నాడు రామం! మామగారు నిష్కల్మషుడనీ, అందరూ తనవారేనని అనుకుంటాడనీ, ఆయనలో ఇంకా శతాబ్దం క్రిందటి అపేక్షలు, అంతఃకరణలు జీర్ణించిఉన్నాయని ఆయనమాటలవల్ల రామం గ్రహించాడు. ఇప్పుడు మామగారు. ఉన్న పరిస్థితుల్లో తాను రిష్టువాచి కోరడం ధర్మంకాదని కూడా నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఇంతలో శ్యామల గదిలోకి ప్రవేశించింది. రామం మౌనంగా ఆమె ముఖంలోకి చూచాడు. ఆమె చిరునవ్వుతో అతణ్ని సమీపించి, కాళ్లకి నమస్కరించింది. శ్యామల మొహంలో సిరులు తొణికిసలాడుతున్నాయి. ఆమె నవ్వినప్పుడు గుంతలు పడిన చెక్కిళ్లు అతణ్ని గిలిగింతలు పెట్టాయి. ఆమె కట్టుకున్న ఆ క్రొత్త చీరరంగు, ఆమె శరీరచ్ఛాయకు బంగారానికి మేలిమి జోడించినట్టుంది. అసలే ఆమె పెదవులు దొండపండు రంగులో ఉంటాయి. అందులో తాంబూలం వేసుకున్నదేమో, రామాన్ని మైమరపించాయి. ఆమె తొడుక్కున్న పచ్చజాకెట్టు పైనుంచి చనుగవమీదుగా వ్రేలాడే గడియారం గొలుసు తళతళలు ఆమె సోయగానికి వన్నెపెట్టినట్టుంది. "ఆమె తన భాగ్యరాశి, అందాల తీవె. తన నామె ప్రేమతో పెనవేసినప్పుడు విదిలించికొట్టాడు. ఇప్పుడుసి తానాపని చేస్తే?" అని రామం ప్రశ్నించుకున్నాడు. ఈ ఆలోచన రాగానే రామం సిగ్గుపడ్డాడు. మూర్ఖంగా ప్రవర్తించినందుకు తనను తాను తిట్టుకున్నాడు. ఆమె సున్నితమైన మనస్సుకు నొప్పికలిగించినందుకు తనలోనే క్షమాపణలు చెప్పుకున్నాడు.

శ్యామల భర్త పడే పరితాపాన్ని గుర్తించింది. అతనికి కలిగిన సందేహాన్ని పసికట్టింది.

"ఇంకా క్రొత్తబట్టలు కట్టుకోలేదేమండీ?", అంటూ అతని ప్రక్కన కూర్చుని, అతని చేతుల్ని, తన చేతుల్లోకి తీసుకుంది.

"శ్యామూ!... ప్రొద్దున నీకు బాధ కలిగించాయి కదూ నా మాటలు?" అంటూ రామం తప్పుచేసిన పిల్లాడిలా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు. శ్యామల కిలకిల నవ్వుతూ అతని ఒళ్లోకి వాలిపోయింది. రామం ఆమె మెడలోని గడియారం గొలుసును సరిచేస్తూ మొహంమీద వంగాడు. ఇంతలో శ్యామల చెల్లెలు ఏదో పనిమీద ఆ గదిలోకి వచ్చింది. ఆ దృశ్యాన్ని చూచి, చేతులతో కళ్లు మూసుకొని, "అమ్మ రమ్మంటున్నదక్కా.. బావకి ఫలహారం తీసుకెళ్లటానికి." అని కిలకిల నవ్వుతూ, తుర్రున పరుగెత్తింది.

* * *

ఎండ వేడిమి, వెచ్చని గాలి కాస్త తగ్గాయి. కాఫీ ఫలహారాలు ముగించుకొని, రామం, తోడల్లుడు, మామగారూ, క్రొత్త బట్టలు ధరించి, పంచాంగ శ్రవణానికని దేవాలయానికి బయలుదేరారు. దారిలో ఎదురుగుండా ఒక ఆసామి కనిపించి, మామ

(28-వ పేజీ చూడండి)

శ్రీ మద్భగవద్గీత
వ్యాఖ్యాత: శ్రీ కాశీనాథుని నాగేశ్వరరావు
ఆరవ ముద్రణము : వెల రూ 4-0-0
(ప్యాకింగు, పోస్టేజి రూ 0-9-0)
ఆంధ్ర గ్రంథమాల.

నాలుగవ దృశ్యం

[చౌదరయ్యగారి యిల్లు - మొదటి సీనులో మాదిరిగానే ఉంటుంది. సాయంత్రం 4 - 5 గం||ల మధ్య.]

చౌ: ఏయ్... పిచ్చివెధవ. ఒకవేళ తప్పితే చివాట్లు వేస్తానని నాకు తప్పుడు నంబరు చెప్పాడు కాబోలు...అదృష్టం అంటే అలా ఉండాలి. వ్రాసిపెట్టింది ఎలా జరుగుతుందీ...అందుకనే భగవంతుడు కృష్ణారావు రూపంలోవచ్చి రక్షించాడు.

తు: (ప్రవేశించి) ఎవరితోనండి మాట్లాడుతున్నారు?

చౌ: నా అదృష్టదేవతతో.

తు: సరే బాగానే ఉంది. అప్పుడే వచ్చారే తాంబూలాలు కూడా అయిపోయినయ్యా యేం ?

చౌ: ఉండు. అంతకంటె మంచి శుభవర్తమానమే తెచ్చా.

తు: (ఆత్రుతతో) ఏమిటండీ ?

చౌ: (ఉల్లాసంతో) మన సీను ప్యాసైనాట్టే...నాకు తప్పు నంబరు చెప్పాడు.

తు: (తొందరగా) ఆఁ...ఏమిటీ ? ఎవరు చెప్పారు?

చౌ: వాళ్ల సరోజ చెప్పింది...వాళ్ల యింటిల్లిపాదీ చెప్పారు.

తు: ఆ పిల్ల కెలా తెలుసు ?

చౌ: చెప్పాడుగామాలు...పాపం! అనవసరంగా తిట్టాను.

తు: ఇదేం చిత్రం ? సీను ప్యాసైనాడని వాళ్లు చెప్పట మేమిటి? వాడి నంబరు వాడే మరచిపోయినాడా యేం ఖర్మం? సీనూ ! సీనూ !...తప్పిపోయినానని యేడుస్తూ కూచున్నాడేం ? అరి తెలివి తక్కువ వెధవా ?

చౌ: వాణ్ణి మీ అమ్మగారింటికి పంపలేదూ ?

తు: తప్పిపోయినందుకు నామర్దాగా ఉందట...వల్లనని పట్టుబట్టాడు. తెనాలి వెళ్లి యేదో పుస్తకం పట్టుకొచ్చాడు.

చౌ: తప్పిపోయా నంటున్నాడా... ఇదేదో నాటకంలాగా ఉందేం ?

తు: సీనూ ! మీ నాన్న పిలుస్తున్నార్రా

(బిక్క మొగంతో సీను ప్రవేశం)

చౌ: ఏరా సీనూ! నీవు పరీక్ష కాలేదూ?

సీ: ఇంగ్లీషులో...నా...లు...గు మార్కులతక్కువచ్చి పోయిందినాన్నా.

చౌ: అట్లా అంటావేంరా ? నీ నంబరెంత ? అదీ జ్ఞాపకం లేదా ?

సీ: న...నలభై...వేల...తొంభై...వందల...అరవై...నా...లు...గు....ఇదిగో రిజష్టరు కూడా.

చౌ: నేనూ అంతే అనుకొన్నాను.... ఐతే అరవై ఐదెవరిది ?

సీ: నా తర్వాత నంబరు...శారదది.

చౌ: నీ నంబరు అరవైయైదని కృష్ణారావుకు ఉత్తరం కూడా వ్రాశావటగా ?

సీ: కృష్ణారా వెవరు ?

చౌ: సరోజిని అన్నరా !

సీ: సరోజని అన్నా ! నాకు తెలియదే !

చౌ: ఆరె దొంగవధవలూ.

తు: ఏమిటండీ ?

చౌ: ఏమిటండీ ఏమిటి ఇంకా ! నన్ను మోసగించారు..... తెలియటంలా ? మన దరిద్రుడు తప్పిపోయాడని వాళ్ల కదివరకే తెలిసినట్టుంది; ప్యాసైనాడని నాతో తప్పుడుకూతలు కూశారు.

తు: ఇంతలో ముంచుకుపోయిందేముందీ ? పెళ్లయ్యిందాకా అట్లాగే అనుకోటం మంచిదేగా ? నంబరు సరిగా వాళ్లకు తెలియదో యేమో ?

చౌ: ఏడిచినట్టే ఉంది నీ ధోరణి ! నీ మట్టిబుర్రకు అర్థమయి యేడిస్తేగా ! ఈ చవటకి పెళ్లి రాతకూడానా ! వాళ్లు నన్ను ముంచేసేందుకే ఆ పన్నాగం పన్నారు. ఆ మాట చెప్పగానే, ఇంకేం వీడు నిజంగానే ప్యాసైనాడనుకొని గప్‌చిప్‌గా వచ్చేశాను.

తు: తాంబూలాలు పుచ్చుకోలేదన్న మాట !

చౌ: అఘోరించినట్టుంది ! అవే ఐపోతే ఈ గొడవంతా దేనికి ? వాళ్లకు మొగం తప్పించి దొంగలాగా పారిపోయి రావటం దేనికి. ఆ కృష్ణారావు దాపురించాడు మధ్య. ఇదంతా వాడు చేసిందే ! వాళ్లను మోసంచేయబోతే వాడు నన్ను మోసం చేశాడు...నాకు తగిన శిక్షే జరిగింది.

తు: అయ్యొ రాతా ! ఆ ఐదు వేలూ కూడా లేకుండా చేశారన్నమాట.

చౌ: ఇప్పుడు యేడిచేదే అది !...... సరేలే. ఐపోయిందేదో ఐపోయింది. ఈ సంగతి బైటికి పొక్కనీయకు.

తు: ఇంకా అంతకంటె చేసే దేముంది లెండి...

చౌ: ఈనాటికి ప్యాసు కాకపోతే ముందునాటికి కాదా...కాలేజీలో ఇక చేరనేచేరడా. దుర్మార్గులు. వీళ్ల మొగం మీద కొట్టినట్టు పదివేలైనా కళ్లజూసందే పెళ్లి చెయ్యనే చెయ్యను. చూదాంగా.

తు: అంతే లెండి.

(తెర)

★

అల్లుళ్ల కోరికలు

(14-వ పేజీ తరువాయి)

గారితోపాటు ఇద్దరు అల్లుళ్లకీ నమస్కరించాడు.

"ఏం సీతారామయ్యా !.....పండక్కి అల్లుడు వచ్చాడా ?" అంటూ రామం మామగారు ఆ ఆసామిని ప్రశ్నించాడు.

"నాకంత అదృష్టమా పంతులుగారూ ! పెళ్లిలో ఇస్తానన్న రేడియో సెట్టు ఇంకా కొనివ్వలేదని అలిగి రానని ఉత్తరం వ్రాశాడు. కూతురూ, అల్లుడూ చిలకా గోరింకల్లా పండక్కి ఇంట్లో మెసులుతుంటే చూచి ఆనందించే యోగం నాకు లేకపోయింది. మా పిల్లది ఎంతో చిన్నబుచ్చుకుంది. ఎంతో బలవంతంచేసి, కోప్పడితే దానికి తెచ్చిన కొత్త బట్టలు కట్టుకుంది...ఎలాగూ తప్పదు. పొలం తనఖా పెట్టయినా, రేడియో కొనిస్తేగాని అల్లుడి అలక తీరేట్టు లేదు పంతులుగారూ !" అన్నాడు సీతారామయ్య.

"పాపం!... పిల్లలుగలవాడివి...వచ్చే ఫలసాయం చాలదు. అందులో ఈ ఏడు పంటకూడా దెబ్బతినింది...పొలం తనఖా పెడితే మళ్లీ కూడదీసుకోవడం ఎంత కష్టం" సానుభూతితో అన్నాడు మామగారు.

ఈ సంభాషణ రామంహృదయాన్ని మరింత కలతపెట్టింది. చక్కని గుణపాఠం నేర్పింది. "పాపం...వీళ్లు పడే కష్టాలు బస్తీలో జల్సాగా తిరిగే అల్లుళ్ళ కేం తెలుస్తాయి." అనుకున్నాడు. అప్పటికప్పుడే తన అల్లుని హుందాతనానికి స్వస్తివాచకం చెప్పాడు. ఆ మాటా ఈ మాటా చెప్పుకుంటూ, అలుగురూ దేవాలయం ప్రవేశించారు.

★

గనోక్యూర్
అన్నిసెగలకు గంటలలో గుణము
ఈశ్వర ఫార్మశీ, రాజమండ్రి.